

Sygn. akt **IIK 371/15 (1 Ds. 1550/15)**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 01 września 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Statkiewicz

Protokolant: sekret. sąd. Izabela Łukaszewicz Izabela Łukaszewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia–Śródmieście Marcina Kaczmarek

po rozpoznaniu sprawy w dniu

O. K.

syna J. i M. zd. M.

urodzonego (...) we W.

PESEL: (...)

oskarżonego o to, że

w dniu 25 marca 2015 roku we W. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,9 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem m-ki F. (...) nr rej (...) wbrew posiadanemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonemu przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej IIK 788/14 obowiązującego do dnia 20.09.2015r.

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

* * *

I. Uznaje oskarżonego **O. K.** za winnego popełnienia czynu, opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że z opisu czynu eliminuje słowa „obowiązującego do dnia 20.09.2015r” i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 26 marca 2015r.;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 371/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 marca 2015 r. w godzinach wieczornych oskarżony O. K. był wraz z koleżanką W. B. na spotkaniu urodzinowym w (...) we W.. P. alkohol w postaci piwa, wódki i różnych drinków. Po zakończeniu zabawy postanowił odwiedzić swoją znajomą do domu na ul. (...) we W..

W tym celu wsiadł do samochodu marki F. (...) nr rej. (...), stanowiącego własność W. B.. Pojazd prowadził oskarżony O. K., zaś W. B. usiadła na miejscu przeznaczonym dla pasażera.

Jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), oskarżony stracił ponownie nad prowadzonym samochodem. Następnie pojazd wpadł w poślizg, zaczął się kręcić i ostatecznie uderzył w latarnię oświetlenia ulicznego. Oskarżony wraz z pasażerką oddalili się z miejsca zdarzenia.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego O. K. k. 17,

zeznania świadka W. B. k. 37,

P. K. (1) i M. K. (2) oglądali telewizję, kiedy usłyszeli pisk opon i uderzenie samochodu. Zaciekawieni wyszli na balkon znajdujący się na I piętrze od strony W. W. i zobaczyli rozbity samochód, z którego wysiadły dwie osoby, z miejsca lewego przeznaczonego dla kierowcy wysiadł młody mężczyzna, a z miejsca prawego od strony pasażera wysiadła kobieta. Para oddaliła się z miejsca wypadku w kierunku O. i Mostu Z..

P. K. (1) i M. K. (2) zawiadomili Policję o zaistniałym zdarzeniu.

Dowód: zeznania świadka P. K. (2) k. 28 – 29,

zeznania świadka M. K. (3) k. 31,

Na miejsce zdarzenia z polecenia oficera dyżurnego (...) K. we W. udali się policjanci pełniący tego dnia służbę: st. post. S. S. i st. post. M. M. (3). Zastali tam świadków: P. K. (1), M. K. (2) oraz A. J.. Policjant S. S. wraz psem tropiącym udał się na penetrację terenu w kierunku, w którym oddalili się oskarżony O. K. i W. B.. Na Moście Z. zauważył dwie osoby, odpowiadające rysopisowi podanemu przez świadków. Był to O. K. i W. B.. Następnie osoby te zostały rozpoznane przez P. K. (1) i M. K. (2).

Dowód: zeznania świadka S. S. k. 22,

notatka urzędowa ID (...) k. 1,

notatka urzędowa ID (...) k. 2,

notatka służbowa z użycia psa tropiącego k. 3 – 4,

Oskarżony O. K. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W wyniku tego badania okazało się, że oskarżony znajduje się w stanie nietrzeźwości. Pierwszy wynik badania przeprowadzonego o godz: 0:34 wykazał u oskarżonego 0, 91 mg/l, drugi wynik przeprowadzono o godz: 01:07 i wykazał on 0,89/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie wykonano alkosensorem IV Nr (...), natomiast drugie badanie wykonano alkometrem a 2.0.

Dowód: protokół użycia alkosensora k. 7, 7 a, 7b,

protokół użycia alkometru k. 8

świadectwo wzorcowania k. 9,

Oskarżony O. K. był już karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 788/14 O. K. uznano za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

i wymierzono mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym a ponadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Dowód: dane o karalności k. 24 - 25,

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28.08.2014 r. sygn. akt II K 788/14 k. 26

Oskarżony O. K. jest zameldowany we W. przy ul. (...), jednakże nie mieszka pod tym adresem. Jest to mieszkanie jego rodziców, z którymi nie utrzymuje kontaktów. Oskarżony z zawodu jest elektromechanikiem. Przed osadzeniem pracował w zakładzie pogrzebowym. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Aktualnie przebywa w Areszcie Śledczym we W..

Dowód: pismo z Komisariatu Policji W. z dnia 04.04.2015 r. k. 27,

dane z a/o k. 39 – 40,

informacja z bazy danych N.-Sad k. 51,

Oskarżony O. K. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia, będąc na imprezie urodzinowej pił alkohol w postaci piwa, wódki i różnych drinków, a następnie, chciał odwiedzić koleżankę do domu. Prowadząc samochód, stracił nad nim panowanie, wpadł w poślizg i uderzył w uliczną lampę. Spanikował, więc uciekł z miejsca zdarzenia. Oskarżony miał świadomość, że nie powinien kierować samochodem, gdyż ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przed sądem oskarżony odmówił składania wyjaśnień, wobec czego Sąd odczytał jego wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym.

W świetle zebranego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego odnośnie przypisanego mu wyrokiem czynu nie budzą żadnych wątpliwości .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego O. K., który świadomie i dobrowolnie przyznał się do zarzucanego mu czynu, a jego przyznanie w świetle zebranego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości. Oskarżony opisał szczegółowo przebieg zdarzenia oraz swoje zachowanie wyczerpujące znamiona występku z art. 178a § 4 k.k., nie kwestionując przy tym wyniku przeprowadzonego badania za pomocą urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Wyjaśnienia oskarżonego znajdują przy tym potwierdzenie w zeznaniach świadka W. B., która wspólnie z oskarżonym brała udział w urodzinowej uroczystości, a następnie wspólnie z oskarżonym wracała do domu. Jej zeznania korespondują w całości z wyjaśnieniami oskarżonego.

Również zeznania świadków P. K. (1) oraz M. K. (2), Sąd uznał za wiarygodne. Świadkowie ci w sposób szczegółowy opisali zachowanie oskarżonego po uderzeniu w uliczną latarnię, wskazali kierunek w którym udał się oskarżony wraz z towarzyszącą mu koleżanką, podali kto prowadził samochód, a następnie rozpoznali w osobie oskarżonego sprawcę zdarzenia. Ich zeznania są przy tym logiczne, konsekwentne i spójne, a przede wszystkim, bacząc na fakt, że są to osoby obce w stosunku do oskarżonego, są one pozbawione uprzedzeń. Dodatkowo wiarygodność ich zeznań potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności, dokumenty w postaci notatek służbowych oraz protokołów użycia psa służbowego.

Podobny walor przyznał Sąd zeznaniom świadka S. S. – funkcjonariusza Policji, który przybył na miejsce zdarzenia i przeprowadzał czynności służące wyjaśnieniu sprawy w tym wraz z psem tropiącym udał się na poszukiwania oskarżonego. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, są one bowiem konsekwentne, miarodajne i brak jest jakichkolwiek negatywnych przesłanek by odmówić im wiarygodności, a łącznie z wyjaśnieniami oskarżonego oraz

z pozostałą dokumentacją zebraną w sprawie tworzą jasną i logiczną całość pozwalającą na odtworzenie stanu faktycznego.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny dokument protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, został on bowiem sporządzony w sposób rzetelny i zgodny z obowiązującymi przepisami, nie był przy tym kwestionowany przez samego oskarżonego.

Dane dotyczące karalności skazanego ustalił Sąd w oparciu o dokumenty w postaci informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz na podstawie odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K788/14. Dodatkowo, fakt uprzedniej karalności potwierdził sam oskarżony.

W świetle tak dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że oskarżony O. K. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.. Oskarżony bowiem w dniu 25 marca 2015 r. we W. znajdując się w stanie nietrzeźwości 0.91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem mechanicznym – samochodem marki F. (...) nr rej (...) po drodze publicznej i był wcześniej skazany za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k., które nie uległo zatarciu.

Oskarżony miał świadomość bezprawności swojego postępowania. Uzasadnione zatem jest twierdzenie, że działał on umyślnie. Zważywszy na okoliczności popełnienia czynu, Sąd uznał, że stopień jego społecznej szkodliwości jest znaczny. Oskarżony jechał po drodze publicznej, w późnych godzinach wieczornych, znajdując się w stanie nietrzeźwości, stwarzał realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Zaistnienie takiego zagrożenia nie stanowi oczywiście znamienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk, niemniej – zdaniem Sądu – ma istotne znaczenie dla oceny społecznej szkodliwości czynu. Wymaga bowiem wyraźnego podkreślenia, że sprawca takiego zdarzenia nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości [tak SN w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 22/11, OSNKW 2012, nr 1, poz. 6].

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Sąd w pierwszej kolejności kierował się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary i w związku z tym wymierzając karę sprawcy wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć. Wskazanie na prewencję indywidualną było jednym z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary ma na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu jak i przestępstwa w ogóle. Sąd miał również na uwadze prewencję generalną, która wskazuje potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Kierując się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary Sąd analizował motywację sprawcy, którą powiązał ze sferą intelektualną zachowania sprawcy a rodzaj i rozmiar naruszenia ciążących na oskarżonym obowiązków stanowił element decydujący o ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony miał świadomość, że decydując się na prowadzenie pojazdu mechanicznego, naraża się na konsekwencje prawne. Wiedział, że jest nietrzeźwy, jak bowiem wyjaśnił był na przyjęciu urodzinowymi i pił różnego rodzaju alkohole. Ponadto był świadomy swojej uprzedniej karalności i pamiętał o orzeczonemu wobec niego środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który miał obowiązywać do 20 września 2015 r., a mimo to zdecydował się odwieźć koleżankę do domu. Takie zachowanie oskarżonego w połączeniu z wysoką zawartością alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, mimo wyraźnie przez niego wyrażonej skruchy, musiało rzutować na ustalenie przez Sąd wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a tym samym na wymiar kary. Oskarżony swoją postawą dał wyraz lekceważącego podejścia do wyroków sądowych i przestrzegania prawa, co świadczy tylko o jego niepoprawności.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, polegające na przyznaniu się do winy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego O. K. winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a §4 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze okoliczności wymienione przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, nadto uwzględniając stopień nietrzeźwości oskarżonego. Jednocześnie, zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie cechuje się nadmierną dolegliwością, jest współmierna do stopnia zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W przekonaniu Sądu orzeczenie o karze w takiej postaci spełni wymogi prewencji ogólnej i szczególnej, czyniąc zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W oparciu o art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. zatrzymania które miało miejsce w dniu 26 marca 2015 r.

Zobligowany treścią przepisu art. 42 § 2 k.k., Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.

Mając na uwadze, sytuację materialno – bytową oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. orzeczono o zwolnieniu oskarżonego z kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.